

V A R I A C R I T I C A

1. AD ARISTOTELEM (384-322)

In Aristotelis carmine de Hermia, principe Atarnei, quod a Diogene Laertio V 6 (=fragm. 674 Rose [Lipsiae 1886 p. 422 et 19], et a Didymo Alexandrino in commentis de Demosthene quae ediderunt Diels-Schubart, Lipsiae 1904 Teubneriana) col. 6, 9 traditur, error in eo versu exstat, ubi omnes editores πίστει iniuria legunt, cuius loco πειθοῖ rectissime scribendum est.

Artaxerxes enim III Ochus (358-338), rex Persarum, Mentoris imperatoris facultate persuadendi (=πειθοῖ) usus est, cum iste Mentor δόλιος (=dolosus) et Graecus natione ac lingua sollertissime Hermiam, hostem Persarum fautoremque Graecorum, ad colloquium vocare et in insidias posset illicere. Artaxerxes igitur illum principem Graeculum πειθοῖ (=suada), non πίστει Mentoris nisus cepit; Mentor quidem semper Artaxerxi fidelis erat; qua fidelitate sola non contigisset, ut Hermias caperetur; potius Mentoris machinationibus et pollicitationibus dolosis factum est, ut Hermias tandem captus ad Artaxerxem Susas transferretur ibique (anno a. Chr. n. 341) occideretur.

Ergo primo descriptione morum Mentoris lectio illa πίστει falsa reiecta est; nam πίστει et δόλιος inter se repugnant; praeterea W. Croenert, «Neue Lesungen des Didymos papyros (Rhein. Mus. 62 [1907] 384) aliarum litterarum reliquias in hoc loco carminis cognovit, quae pro mea lectione πειθοῖ et πίστει perfacile palaeographice et phonetice confundi poterant, restat, ut πειθοῖ ad intellectum narrationis carminis optime conveniens scribatur. Hoc ipsum carmen erat secundum ab Aristotele in Hermiam amicum compositum vel sex annis post illum primum hymnum de